

רק בורא עולם קובע!

מר יעקב בן דיין

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

נולדתי בטנג'יר שבמרוקו, ובגיל שבע עשרה עברתי לפריז, שם למדתי כלכלה וראיית חשבון ועבדתי בתחום. בשנת תשכ"ב (1962), בעת ביקור בישראל, נישאתי לאשתי, ולאחר נישואינו היא עברה לגור אתי בפריז. כעבור שנתיים עלינו ארצה, והתגוררנו בה מספר שנים, במהלכן גם נלחמתי במלחמת ששת הימים. אחרי המלחמה עברנו לגור בברצלונה, על פי הזמנתם של אחיי שגרו שם וניהלו שם את עסקיהם. פתחתי שם גם אני עסק והתבססנו יפה, ובשנת תשל"ד (1974) אשתי נסעה עם ביתנו הקטנה לבקר את הוריה בישראל. יום אחד במהלך הביקור אשתי התעלפה באופן פתאומי. הבהילו אותה לבית הרפואה שם היא נבדקה ואובחנה כחולה באפילפסיה. היא הורדמה וטופלה בתרופות שונות, וכעבור כחודש ימים חזרה לברצלונה.

אשתי הרגישה שלא מוצה הביורור הרפואי בקשר לאירוע שעברה, וקבענו לה תור להיבדק אצל פרופסור נודע בברצלונה. אחרי שהפרופסור בדק אותה הוא אמר לי ממש בכעס, "מי קבע שלאשה הזו יש אפילפסיה? זו טעות מאד חמורה! יש לה גידול קטלני בראש, והיא חייבת לעבור ניתוח בדחיפות, לא עכשיו, אלא שלשום!" מיהרנו לבית הרפואה ולקחנו את אחד מטובי המנתחים שיבצע את הניתוח הדחוף, שארך תשע שעות תמימות. כעבור יום יומיים הגיע המנתח לחדרה בבית הרפואה והסביר לנו שהניתוח אמנם הצליח, הוסר גוש גדול מהמוח וכרגע היא חיה, אבל, "זה לא אפנדיציטי", כלשונו, "זה מוח, ולכן קשה לצפות כרגע כמה זמן היא תוכל לחיות, שבוע, שבועיים, אולי חודש".

בשעת ביקור הרופא נכח שם בחדר גם בחור צעיר, חסיד חב"ד, ששמע בבית הכנסת הקהילתי על מצבה של אשתי והתגייס לשהות בסמוך למיטתה ולקרוא תהלים לזכות רפואתה במשך כל הימים שהיא הייתה מאושפזת. הוא שמע את דברי הרופא, ואחרי שהרופא יצא מהחדר הוא אמר לי, "לך תארגן את הדרכון שלך, מחר אנחנו נוסעים". שאלתי אותו, "לאן?" "על הרבי מליובאוויטש שמעת?" הייתה תשובתו, ואכן תוך יום המראנו לארה"ב. משדה התעופה

נסענו במונית ישירות לבית מדרשו של הרבי ב-770 איסטון פארקוויי ברובע ברוקלין. נהג המונית היה ישראלי, וכשהוא שמע שאנחנו נוסעים ל"רב מברוקלין" הוא אמר, "אוהו, מה נראה לכם שהוא יקבל אתכם ככה ישר?", אבל הבחור ענה בביטחון: "אל תדאג, תביא אותנו לשם", ואכן אחרי שהגענו הוא סידר תוך זמן קצר את כניסתנו ליחידות אצל הרבי.

כשנכנסנו אליו לחדר התרשמתי מאד מדמותו של הרבי, ראיתי לפניי אדם קדוש, "איש אלוקים", ומאד התרגשתי. הרבי סימן לנו שנשב, היו לי אתי את תעודות הזהות שלי ושל אשתי, ומסרתי אותם לרבי בתחילת הפגישה. הרבי עיין בהם ואף הוציא פנקס קטן ורשם בו משהו, ואחר כך החל לשוחח אתי בידיש. הסברתי שאינני מבין יידיש והשיחה נמשכה בעברית מתובלת באנגלית. אני מאד התפעלתי מהעובדה שהרבי גילה ידע לגבי סיפור החיים שלי ושל אשתי, וכששמע את התחזית של הרופא לגבי מצבה של אשתי הוא אמר בנחרצות, "יש בורא לעולם. לא הרופא קובע מי צריך למות, אלא רק הקב"ה הוא שקובע". הייתה שתיקה של כמה רגעים, ואז הרבי הצביע על תמונתה של אשתי ואמר בצורה פסקנית,

«

אמר לנו הרופא בסורוקה, "יש כאן נס משמים, אשתך בריאה! היא הולכת, צוחקת ויכולה אפילו לרקוד" - היו רק תרופות שהיא הייתה חייבת להמשיך לקחת וטיפולים שונים מפעם לפעם. במשך קרוב לעשרים השנים הבאות אשתי המשיכה לגדל את בנותינו, וניהלה חיים רגילים. התרופות אמנם עלו הון רב, ומכיוון שלא היו בסל הבריאות נאלצנו לרכוש אותם באופן עצמאי, אבל ברוך השם, המשכתי לעבוד קשה וברכת הרבי לפרנסה התקיימה גם היא, ועמדנו בזה.

בשנת תש"ס (2000) התעוררה בעיה של שיווי משקל, ובבדיקות התברר שהגורם לזה הוא גידול קטן ששב והתפתח במוח. הרופא המליץ לעשות ניתוח כדי להסירו, ואנחנו מאד התלבטנו האם לעשות את הניתוח. לבסוף לקחנו את אחד מטובי המנתחים שיבצע את הניתוח, אבל לצערי, כתוצאה מהניתוח עברה אשתי אירוע מוחי, ונותרה משותקת בחצי גוף. מובן שהתפקוד שלה בהמשך כבר לא היה כמו קודם, אבל היא המשיכה לחיות עוד ארבע שנים, ונפטרה בשנת תשס"ד (2004), כעבור שלושים שנה מאז הניתוח הראשון בברצלונה, בדיוק כמו שהרבי אמר. יהי זכרה ברוך.

מור יעקב בן דיין ראויין בביתו בחודש מנחם אב, תשע"ד (2014).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תרפ"ט (1929) — אביו של הרבי, הרב לוי יצחק, כתב לבנו מכתב בו הורה לו לחדול ממנהגו להתענות לעתים קרובות. במקום זאת הורה לו להישאר ער בלילי שיש ו לעסוק כל הלילה בלימוד תורה. ב' באדר א'

< תש"ו (1950) — עשרים יום אחרי הסתלקותו של הרבי הרי"צ, כתב הרבי לכמה אנשים, תוך שהוא מאיץ בהם להמשיך בעבודה שהטיל עליהם הרבי הקודם: "לא באנחות הישועה, ולא היאוש ח"ו, העצבות והחלישות - הדרך המוציאה מן המיצר... [עליהם] להתבונן בהוראות אשר קבלו בפרט ממנו... ולהוסיף אומץ בקיומן בפועל ממש".¹ ל' בשבט

1. אגרות קודש, כרך ג, עמ' רלט

בחסות

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי. לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

"האישה הזאת לא הולכת למוט. היא יכולה לחיות עוד שנים רבות" - כשהרבי אמר את המילים הללו אני ממש רעדתי והתחלתי לדמוע. אחר כך הרבי הרעיף עלינו עוד ברכות, ובירך גם אותי בבריאות ובפרנסה טובה. לקראת סיום הוא הוסיף ואיחל לי, "שהקב"ה ייתן לך כוח כדי שתוכל לשמור על אשתך ולטפל בה כמו בפרח".

כשעמדנו לצאת מהחדר רציתי לבטא את הכרת התודה שלי לרבי. שלפתי מהכיס אלף דולר שהיו ברשותי והנחתי על השולחן, אבל הרבי סירב לקבל אותם. הוא החזיר לי את הכסף ואמר תשמור את זה, זה כל מה שיש לך עכשיו. אינני יודע כיצד ידע, אבל באמת כמעט את כל כספי הוצאתי על הבדיקות, הניתוח והאשפוז, שעלו הון רב. ואז הרבי הוציא מטבע של דולר והעניק לי אותו, ותוך כדי הוא אמר, "תיתן את זה לאשתך לשמירה". יצאתי משם נסער ונגרש מאד, אבל עם תחושת הקלה גדולה כי ידעתי שאשתי תתאושש ותחיה עוד שלושים שנה.

חזרתי לברצלונה, וכעבור כמה ימים אשתי השתחררה מבית הרפואה והמשיכה לקבל טיפול בבית. באותה תקופה היה העוזר של המנתח מגיע אלינו הביתה כדי להזריק לה תרופות, ובשלב מסוים הוא אמר, "אני אומר לך היא תחיה". לא אמרתי דבר אבל באותו רגע חשבתי לעצמי, "לא אתה אומר, את זה כבר הרבי אמר". כעבור שלושה חודשים נסענו ארצה במטרה להמשיך שם את הטיפול בבית הרפואה 'תל השומר' המתמחה בטיפול במחלות אלו. הגעתי עם אשתי למחלקה האונקולוגית, הראיתי לרופא את הניירת הרפואית שלה ואמרתי לו שהיינו רוצים שהיא תתאשפו לצורך המשך טיפול. הוא עיין בניירת, לקח אותי הצידה ואמר לי בתוקף, "מה אתה מביא לי פה? זה מקרה אבוד. אתה צריך להכין קבר, לא אשפוז!", והוא סירב לאשפוז אותה. היינו מאד מאוכזבים ולא ידענו מה לעשות, רק אחרי התערבות של ידיד עיתונאי שהלך והוציא צו בית משפט, הסכימו לאשפוז אותה ולהתחיל בטיפולים.

גרנו אז בבאר שבע, והיינו נוסעים כמעט מידי יום לתל השומר לטיפולים בהקרנות וכימותרפיה. אחרי כשנה כשמצבה השתפר, המשיכה אשתי לקבל טיפולים בבית הרפואה סורוקה בבאר שבע, ולכל אורך הדרך מצבה הלך והשתפר. אחרי הניתוח בברצלונה היא הייתה רתוקה לכיסא גלגלים, וגם הראיה שלה נפגעה, ואחרי טיפולי פיזיותרפיה היא חזרה ללכת על שתי רגליה, וגם הראיה השתפרה בעקבות הטיפולים הרפואיים. כעבור כשבע שנים מאז שהגענו ארצה,

פרויקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213
© כל הזכויות שמורות 2015

ההדפסה וההפצה לע"נ

הרה"ח ר' יהודה לייב בן ר' מרדכי ע"ה וזוגתו מרת איטא בת ר' שלמה ע"ה ביסטריצקי